

ÚLOHA MATKY V LIDSKÝCH HODNOTÁCH

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 23. listopadu 2003* ←

*Bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je hodnota vašeho vzdělání nulová,
bez pravdy, správného jednání, lásky a míru,
je výsledek všech vašich dobrých skutků nulový,
bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je užitečnost významného postavení nulová,
bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je svatost všech vašich dobročinných skutků nulová,
tyto čtyři kvality jsou čtyřmi pilíři,
podepírajícími budovu sanátana dharmy.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Budova lidského života spočívá na čtyřech pilířích pravdy, správného jednání, lásky a míru. Na těchto čtyřech hodnotách závisí životní jistota a bezpečí. Kultura Bháratu se mohla od pradávna zachovat jen proto, že je vystavěna na základech těchto hodnot. Naši předkové vedli život pevně přimknuti k těmto věčným hodnotám. Bez těchto hodnot by se budova života v okamžiku zřítila. Lidstvo existuje až do těchto dnů díky skutečnosti, že lidé tyto čtyři hodnoty uplatňují alespoň do určité míry.

Život dítěte je velmi ovlivňovaný vlastnostmi rodičů. Láskyplná péče Džidžábái udělala ze Šivádžího velkého bojovníka. Rámovo božství rozkvetlo ušlechtilými vlastnostmi jeho matky Kausalji. Dvojčata Lava a Kuša se mohli stát mocnými a věhlasnými díky ušlechtilosti a ctnosti matky Síty. Totéž se dá říci o našich dávných mudrcích a prorocích. Mohli posvětit své životy ušlechtilým vlivem

svých rodičů. Dnes lidé své rodiče zanedbávají, neboť si neuvědomují působení a vliv, které mají na jejich vlastní život. Zapomínají, že svého postavení v životě mohli dosáhnout jedině díky svým rodičům.

Gándhí se stal mahátmou péčí své zbožné matky Putlúbáí. Dodržovala přísný slib, podle něhož před jídlem čekala na zakukání kukačky. Jednoho dne však musela čekat velmi dlouho, aniž by se najedla. Malý Gándhí nemohl snést pohled na matku, která se tak dlouho postí. Vyšel tedy z domu a napodobil kukání. Pak se vrátil a řekl: „Maminko, kukačka už zakukala, najež se prosím.“ Okamžitě poznala, že jí syn lže. Nemohla zadržet lítost, plácla Gándhího po tvářích a vyčetla mu: „Jaký hřích jsem spáchala, že se mi narodil takový lhář!“ Když mluvila, plakala. Gándhí toho litoval a prosil ji za odpuštění. Slíbil, že od té doby již nikdy nezalže. Tak naši předkové rozvíjeli ctnosti a dosahovali významného postavení jen díky svým matkám.

Dnes čelí země obtížím, protože lidé nehledí na pravdu a v myšlenkách, slovech a skutcích si libují v klamu. Blaho národa závisí na učení, které matka vštěpuje svým dětem. Když jdou rodiče cestou pravdy, děti je budou přirozeně napodobovat.

V dávných dobách bylo mezi bháratskými ženami obecným zvykem vykonávat při každém úplňku posvátný rituál *satjanárájana vratam*. Prováděla ho i matka Íšvarámma ve společnosti Karanam Subbamma, která byla její sousedkou. Karanam Subbamma často Íšvarámmě říkala: „Děláš *satjanárájana vratam*. S Jeho požehnáním porodíš syna. Chtěla bych, abys ho pojmenovala Satjanárájana.“ Toho dne za úplňku nejedla Íšvarámma až do pozdního odpoledne, neboť se účastnila tohoto obřadu v Subbammíně domě.

Členové rodiny, včetně jejího manžela Pedda Vénkama Rádžua, bývali nervózní, když ji po tak dlouhou dobu vídali bez jídla. Pedda Vénkama Rádžu namítal, že takového přísného odříkání není zapotřebí. Íšvarámma však byla odhodlaná. Odpovídala jim, aby na ni nečekali: „Já nemám vůbec hlad. *Satjanárájana vratam* je pro mne mnohem důležitější než jídlo.“ Po skončení rituálu přinesla Subbamma Íšvarámmě *prasádam* (požehnané jídlo). Íšvarámma ten den jedla teprve po přijetí *prasádam*. Ženy tehdy prováděly rituály se vší opravdovostí a oddaností.

Až po přijetí *prasádam* Íšvarámma počala. *Jad bhávam tad bhavati* (jaký je vnitřní postoj, takový je výsledek). Někteří lidé věří v příkazy posvátných knih a zachovávají je s opravdovostí, zatímco jiní je ignorují. Íšvarámma patřila k těm, kdo přísně dodržovali nařízení. Až po dokončení *vratam* a přijetí *prasádam* začala domácí práce. Byla nevzdělaná, měla však neoblomnou víru v Boha. Během sedmého měsíce těhotenství jí jednoho dne Subbamma řekla: „Íšvarámmo, dítě

ve tvém lůně je v bezpečí jen díky milosti Pána Satjanárájany.“ Dostala od ní slib, že se dítě bude jmenovat Satjanárájana. Matka Pedda Vénkama Rádžua byla také velkou oddanou Pána. Také si myslela, že by se dítě mělo jmenovat po Pánu Satjanárájanovi.

Před narozením dítěte se stala velmi významná příhoda. Puttaparti byla tehdy velmi malou vesničkou. Uprostřed stála studna, ze které lidé čerpali vodu. Jednoho dne nabírala Íšvarámma ze studny vodu. Znenadání uviděla bílé jasné světlo, které se objevilo na nebi jako blesk a vstoupilo do jejího lůna. Přišel náhlý poryv větru. Subbamma právě v tu chvíli vyšla ze svého domu a uviděla světlo, vstupující do Íšvarámmina lůna. Toto jsem až do dnešního dne nikomu neprozradil. Dnes jsem to odhalil, abyste pochopili význam spojený s příchodem *avatára*. Když den před narozením procházel Pedda Vénkama Rádžu kolem Subbamina domu, zavolala ho Subbamma dovnitř a řekla mu: „Vénkamo Rádžu, až se dítě zítra narodí, pojmenuj je Satjanárájana.“ On ale její radu odmítl s tím, že má hloupé nápady.

Druhý den o třetí hodině ranní se v příznivý okamžik narodilo dítě. Je přirozené, že po narození každé dítě pláče. Tohle dítě však vůbec neplakalo. Porodní bába a lidé v domácnosti se velice báli, že se dítě narodilo mrtvé. Íšvarámma se také moc bála. Aniž by si toho někdo všiml, dítě štípla, aby se rozplakalo. K jejímu naprostému překvapení se naopak začalo smát. Když všichni viděli, jak se novorozeně směje, byli zmateni. V tu chvíli vstoupila do domu Subbamma a řekla: „Íšvarámmo, slyšela jsem, že jsi ve velice příznivý okamžik porodila chlapečka. Mohu se na něj podívat?“ Íšvarámma zabalila dítě do látky a položila je před Subbammu. Subbamma byla pravověrná bráhmanka. Tehdy pravověrní bráhmani udržovali od ostatních lidí fyzický odstup. Jestliže se jich někdo nechtěně dotkl, okamžitě se vykoupali. Proto Íšvarámma dítě před Subbammu položila. Když to viděla její tchýně, poznamenala: „Íšvarámmo, ona sem přišla s velkou láskou a zájmem vidět dítě. Proč nenecháš Subbammu, aby vzala dítě do náruče? Proč jsi ho o ní položila dál?“ Íšvarámma odpověděla: „Matko, Subbamma je velice zbožná a pravověrná bráhmanka. Možná se nechce dotýkat novorozeněte. Proto ho od ní držím dál.“ Subbamma sama však takové rozlišující pocity neměla.

Matka Íšvarámma se o dítě starala s láskou a péčí. Dny ubíhaly a dítě vyrostlo v chlapce. Byl *mitabháši* a *mitháhari* (ten, který málo jí a málo mluví). Íšvarámmu zvláštní chování jejího syna mátl. Děti obvykle jídlo milují. Zvláště někteří lidé dávají přednost nevegetariánské stravě, jako jsou ryby či maso. Její syn však měl k nevegetariánskému jídlu naprostý odpor. Dokonce ani nenavštěvoval domy, kde

se nevegetariánské jídlo vařilo. Když Íšvarámma viděla takové ušlechtilé vlastnosti, uvědomila si, že dítě není obyčejné, že má božskou povahu. Její nejstarší dcera Vénkamma také poznala božskou povahu dítěte. Společně vychovávaly dítě s láskou a péčí. Jako ukolébavky mu zpívaly písně oddanosti. Dítě tak vyrůstalo v ušlechtilém prostředí.

Jelikož nebyla v Puttaparti řádná škola, starší bratr tohoto těla, Séšama Rádžu, mne vzal do Uravakondy a přihlásil mne do školy. Starosta Bellary, Ráma Rádžu, byl Séšamovým přítelem. Vzal nás o prázdninách do chrámu Virúpákši v Hampi. Zdráhal jsem se do chrámu vstoupit. Séšama Rádžu mě tedy požádal, abych dával pozor na jejich věci, neboť šli dovnitř na *daršan* místního božstva. Ochtově jsem souhlasil a zůstal venku. Kněz obětoval božstvu *áratí*. K naprostému překvapení přítomní shledali, že stojím uvnitř svatyně na místě Pána Virúpákši. Séšama Rádžu nemohl uvěřit vlastním očím. Dokonce se velmi rozzlobil, protože si myslel, že jsem překročil určité hranice. Pomyslel si, že je nepřístojné, abych do svatyně vstupoval. Vyšel okamžitě ven a tam mě našel! Vrátil se zase dovnitř a viděl mne i tam! Stále však měl pochybnosti. Požádal svoji ženu: „Jdi ven a dohlížej na Satju. Nedovol mu nikam odejít. Já zůstanu zatím uvnitř a budu sledovat, je-li stále zde.“ Poslechla ho. On viděl znovu usmívajícího se Satju, stojícího ve svatyni. Divil se, je-li to sen, halucinace nebo skutečnost. V tu chvíli si jeho přítel Ráma Rádžu všiml zářivé aury kolem mé tváře. Zmínil se o tom jenom své ženě a nikomu jinému, ani Séšama Rádžuovi ne. Séšama Rádžu byl plný pochybností.

Volno skončilo a my jsme se vrátili do Uravakondy. Ráma Rádžu mi přinesl jako dárek na rozloučenou pár krátkých kalhot a košili. Já jsem je však odmítl přijmout. Tehdy bylo v módě nosit sponu na límečku. Ráma Rádžu mi tedy nabídl zlatou sponu s modlitbou, abych na něj stále vzpomínal. Nošení spony bylo běžné mezi dětmi z bohatých rodin. Spona pak spadla na zem, když jsem šel v Uravakondě do školy. Nedala se nalézt. Najednou jsem odhodil knihy a vrátil se domů. Prohlásil jsem:

*Vězte, že ve skutečnosti jsem Sáí,
odložte své světské vztahy,
mne zadržet se vzdejte snahy,
světské vztahy mne již více nepoutají,
nikdo, byť sebevýznamnější, mne nezastaví.*

(báseň v telugu)

Když jsem zpíval tyto verše, Sésama Rádžu nebyl doma. Později, když mu o nich vyprávěla jeho žena, smál se a odmítl je s tím, že je pro mne někdo složil. Jelikož sám byl básníkem, myslel si, že není možné, aby tak pěknou báseň složil mladý hoch jako já.

Inspektor daňového úřadu Hanumanta Ráo mne velice miloval. I jeho děti mi byly velmi oddané. Když se Hanumanta Ráo o této příhodě dozvěděl, přijel znenadání autem a vzal mne do svého domu. Vypytoval se mne: „Můj drahý, nadával ti tvůj bratr nebo tvoje švagrová, nebo tě snad bili? Proč ses rozhodl dům opustit?“ Zazpíval jsem píseň:

*Spojení se světem odešlo v podobě spony,
také pouť do Hampi tomuto účelu sloužila.
Bábá opustil domov se slovy,
že mája ho poutat už déle nemohla.*

(píseň v telugu)

Řekl jsem: „Světské pouto je jako malá spona, které jsem se vzdal. Opustil jsem proto domov. Už tam žít nebudu.“ Nevešel jsem ani do domu Hanumanta Ráa. Před domem ležel veliký kámen. Posadil jsem se na něj a s nikým nemluvil. Všichni byli ohromeni změnou, která se ve mně odehrála. Večer se mne snažil Sésama Rádžu odvést, když se vracel ze školy. V rozhodnutí nevrátit se domů jsem však byl pevný. Pak ho Hanumanta Ráo přesvědčil: „Nenuťte Satju, aby šel s vámi. Nechť zde nějakou dobu zůstane. Přivedu ho k vám potom sám.“

Nějaký čas jsem tam zůstal. Přišlo za mnou mnoho lidí a pokládalo mi různé otázky: „Jsi duch či démon? Kdo jsi?“ Odpovídal jsem, že nejsem ani duch, ani démon: „Vězte, že ve skutečnosti jsem Sái Bába.“ Ptali se mne: „Jak můžeme uvěřit, že jsi Sái Bába? Můžeš své tvrzení dokázat?“ Tehdy jméno Sái Báby v Anantapurské oblasti opravdu ještě nikdo neslyšel. Vzal jsem do ruky květy a hodil je na zem. Jak lidé s ohromením viděli, květy se samy uspořádaly do písmen Sái Bába v telugštině. Někdo přinesl fotoaparát a vyfotografoval mne, jak sedím na kameni. Před mnou byl malý kámen, který se na fotografii proměnil v podobu Širdí Sái Báby. Z této fotografie bylo uděláno mnoho kopií a rozdáno všem. Stejný kámen, na kterém jsem ten den seděl, tam leží dodnes. Na stejném místě dal vybudovat prezident Šrí Satja Sái Organizace ve státě Ándhra Praděš krásný *mandir* s prostorným sálem.

Postupně se můj věhlas rozšířil široko daleko. Začali se kolem mne shromažďovat lidé z různých vesnic a měst. Na buvolích kárách za mnou přiváželi lidi posedlé

zlými duchy. Věřili, že mohu zlé duchy vyhnat. Přiváděli ke mně i mentálně zaostalé. Podle jejich víry byli zlí duchové vyhnáni a pacienti vyléčeni z duševních nemocí. Tak začali věřit v mé božství.

Když začalo přicházet větší množství lidí, nemohl si mne Séšama Rádžu u sebe nechat. Napsal tedy dopis Pedda Vénkama Rádžuovi, aby mne vzal do Puttaparti. V té době bylo Puttaparti zapadlou vesnicí, takže trvalo i několik dnů, než tam dopis došel. Pedda Vénkama Rádžu však dostal dopis v Bukkapatnam, kde byl kvůli nákupu na trhu. V dopisu stálo: „Otče, už u nás Satju mít nemůžeme. Přijed' prosím a vezmi ho hned domů.“

Pedda Vénkama Rádžu přijel do Uravakondy přímo z Bukkapatnam. Neměl s sebou ani dost peněz. Na jízdenku si musel vzít od Séšama Rádžua a odvezl mne autobusem do Bukkapatnam. Odtud jsme šli pěšky do Puttaparti, protože tam žádná doprava nebyla. Vlastně kromě nejbližšího okolí nebylo jméno Puttaparti příliš známé.

Když jsme dorazili do Puttaparti, byl doma Kondama Rádžu (dědeček tohoto těla). On byl velice asketický, s myslí zaměřenou na Boha. Vénkama Rádžuovi řekl: „Vénkappo, nechej ho, ať dělá, co chce, nic nenamítej. Je ponořený do božského vědomí. Dovol mu, ať zůstane nějakou dobu se mnou.“ Nechal mne u sebe a staral se o mne s velikou láskou a péčí.

Čtyři bratři – Pedda Vénkama Rádžu, Činna Vénkama Rádžu, Vénkata Ráma Rádžu a Vénkata Subba Rádžu se rozhodli, že budou žít odděleně. Kondama Rádžu mezi ně rozdělil majetek rovným dílem. Pedda Vénkama Rádžu se pak zeptal: „Otče, s kým budeš bydlet?“ Kondama Rádžu odpověděl: „Nezůstanu s nikým z vás. Nechci pro sebe žádný majetek. Dej mi Satju. To stačí. On se o mne postará.“ Tehdy mne nikdo celým jménem Satjanarájana nenazýval. Každý mne oslovoval jen „Satjo“. Od té doby jsem žil s Kondama Rádžuem a sloužil mu. Každý den ráno a večer za mnou chodívala Vénkamma. Občas se zeptala: „Satjo, máš sny? Objevuje se někdo před tebou a mluví s tebou?“ Nic jsem jí ale neřekl. Měla v Sái Bábu nesmírnou víru. Jednou prosila: „Satjo, dej mi prosím fotografii Sái Báby.“ V okamžiku jsem zmaterializoval fotografii Sái Báby a dal jí ji. Ponechala si ji až do smrti.

Jednoho dne Kondama Rádžu Vénkammu zavolal a řekl jí: „Naši lidé žijí v nevědomosti, nedokážou rozpoznat božskou povahu Satji. On je skutečně Bůh sám. Nemá nikdy hlad, ani žízeň. Překonal hlad a spánek.“

Skutečné jméno Íšvarámmy, které dostala od rodičů, je Námagiriamma. Když Kondama Rádžu poznal mé božství, řekl svému synovi, Pedda Vénkama Rádžu-

ovi, aby její jméno změnil na Íšvarámma, neboť si dobře uvědomoval, že ona je matkou samotného Íšvary.

Uprostřed noci dával Kondama Rádžu nenápadně dlaň blízko mých nosních dírek, aby věděl, jestli dýchám, či ne. Někdy žádný proces dýchání nezjistil. Slýchal jen, jak ze mne vychází zvuk *sóham*. Do domku Kondama Rádžua začali proudit lidé, aby mne mohli vidět. Když se jich někdo zeptal, odpovídali: „Vnuk Kondama Rádžua má božské síly. Objevil se v našich snech a vyřešil naše problémy.“

Jednou o prázdninách přijel do Puttaparti Séšama Rádžu. Nelíbilo se mu, že domek Kondama Rádžua navštěvuje tolik lidí. V té době byl naprosto skeptický. Dohadoval se s Kondama Rádžuem a řekl mu, aby nikomu nedovoloval navštívit dům. Tehdy byli vzdělaní lidé ve vesnicích velice ctěni. Séšama Rádžu právě dokončil učitelské vzdělání. Lidé ve vsi ho proto měli za hodně učeného. Řekl Kondama Rádžuovi: „Dědečku, nedovoluj nikomu, aby se k chlapci přibližoval. Žádné božské síly nemá. Trpí hysterií.“ Tak posměšně o mně mluvil.

V Kadiri býval exorcista, který byl pokládán za experta na vyhánění zlých duchů, kteří někoho posedli. Posadili mne na káru, aby mne odvezla do Kadiri a Vénkamma jela se mnou. Nechtěla se ode mne vůbec vzdálit. Ten takzvaný exorcista byl pijan skrz naskrz. Tvrdil, že jsem posedlý nějakým mocným duchem, a chvástal se, že mě zla zbaví. Donekonečna mě bil rákoskou, klackem, švihal mě bičem a podobně. Dokonce přikročil k nalévání velice žíravých tekutin do mých očí a očekával, že tímto způsobem ducha vyžene. Snášel jsem celé to mučení bez námitek. Večer, když mne nechal být, šel jsem za Vénkammou a požádal ji, aby mi kápala do očí trochu tekutiny z kravského trusu, rozpuštěného ve vodě. Touto léčbou se mi oči opět přes noc uzdravily. Po každém týrání jsem šel za Vénkammou a situaci napravoval. Nakonec mi oholil hlavu a ostrým nožem do ní řezal. Kůže na hlavě mi z mnoha hlubokých ran krvácela. Posadil mne a lil na mne vodu z třímetrové výšky – byl to velmi bolestivý proces. Když léčba selhala, začal mi vtírat do ran citrónovou šťávu. Vénkamma nemohla pohled na toto mučení snést. V tichosti zavolala povozníka a pod rouškou noci mne odvezla zpátky domů, do Puttaparti.

Věhlas o Sáiho slávě se vytrvale šířil široko daleko. Davy lidí byly takové, že pro ně v domě nebylo místo. Pedda Vénkama Rádžu proto lidi požádal, aby přicházeli jenom ve čtvrtky. Oni však protestovali, že nemohou svá trápení snášet až do čtvrtka. Subbamma tedy zavolala Vénkappu a řekla mu, že jelikož není praktické ubytovávat rostoucí davy v jeho domě, vezme mne do svého domu a postará se o všechny mé potřeby a také o návštěvníky. Protože Subbamma byla bráhmanka a Svámí patřil do Rádžu kasty, bráhmáni v Puttaparti měli proti Subbamině návrhu námítky a rozhodli se Subbammu bojkotovat. Ona však prohlásila, že

jelikož je bezdětná a nemá chuť nikoho navštěvovat, nemá z chystaného bojkotu žádné obavy. „Já nikdy Satju neopustím,“ oznámila. Ve vesnici bylo několik obydlí *haridžanů*.

Tito *haridžané* byli Svámímu velice oddáni. Jejich domy jsem často navštěvoval. Doprovázela mne tam i Subbamma. Nedokázala se ode mne odloučit ani na chvíli. Starala se o mne jako o vlastního syna. Všichni bráhmani ve vesnici se k Subbammě chovali nepřátelsky, a dokonce se proti ní obrátili i její vlastní bratr a matka. Na cestě božího vtělení vznikají takové překážky a ona si toho byla vědoma. Prohlásila, že se jí ničím nepřátelství nedotýká. Její rozhodnutí zůstat se mnou bylo zcela pevné. Brzy začal být přeplněný davy návštěvníků i její dům. Vénkappa tedy jednou přišel za Subbammou a zeptal se jí: „Proč podstupujete kvůli mému synovi takové martyrium? Přestěhujme ho do samostatného domu.“ Tehdy věnovala Subbamma kus půdy mezi chrámem Satjabhámy a Vénugópála Svámího. Byla tam postavena malá místnost. Zavírali mne v pokoji, ale navzdory zamčeným dveřím jsem se dostával ven a sedával na vrcholku kopce. Tyto druhy zázraků byly na denním pořádku.

Mezitím se Subbammini protivníci rozhodli z kastovních důvodů zbavit se Svámího jedem. Měl jsem tehdy velmi rád *vadu* (indickou lahůdku). Oni tedy usmažili *vady* a do některých namíchali prudký jed. Subbamma mne neustále před návštěvami jejich domů varovala. Já jsem však chodíval na všechna místa i přes její námitky. Při této příležitosti jsem navštívil onen dům, vzal si otrávené *vady* a snědl je. Jak tento útok dopadl, je dobře známo.

Další útok tohoto druhu se stal, když někdo z nich založil v mém improvizovaném domě oheň. Dům měl doškovou střechu. Nějaký ničema tam zapálil oheň. Jak se rozhořel, lidé se báli, co se se mnou uvnitř děje. Znenadání přišla průtrž mračen, která se spustila právě na ten dům a oheň uhasila. Nikde jinde ale nespadla ani kapka. Vénkamma, Subbamma a Íšvaramma přišly s pláčem. Střecha celá shořela a stály tam jenom zdi. Ženy nahlédly přes zeď a našly mne, jak klidně spím. Neměl jsem vůbec žádné zranění. Nato Subbamma rozbila zámeček, otevřela a odvedla mne do svého domu. Po několika takových pokusech a zkouškách se v lidech rozvinula větší víra v Sái Bábu.

V Penukondě začal prohlašovat své zázračné síly někdo jiný s tím, že je oddaným Sái Báby. Několik dalších začalo napodobovat moje oblečení a vystupování, snažili se sbírat na různých místech stoupence. Pouhým napodobením mého jména a chování však nikdo nemůže mít stoupence na neomezenou dobu. Lidé si pravdu uvědomili velmi brzy.

Potom začal můj pobyt v Bengalúru. Íšvarámma a Vénkamma snažně prosily, abych Puttaparti neopouštěl. Slíbil jsem jim, že Puttaparti nikdy neopustím. Puttaparti začali navštěvovat různí členové královské rodiny, včetně maharáni z Maisúru. Tehdy tekla v Čitravátí po většinu roku voda. Překonávali řeku tak, že pokládali prkna a po takto improvizovaných cestách přejížděli auty. Jak se zvětšoval počet stoupců z vyšších i nižších tříd, zmizely všechny možnosti pro vytváření překážek ze strany místních oponentů.

Všichni velcí lidé byli formováni svými matkami. Ušlechtilý mravní charakter a chování matek způsobuje velikost jejich potomků. Ctnost Kausalji vedla k velikosti Rámy. Podobně vychovala Sítá k velikosti Lavu a Kušu. Tak jsou ctnostné matky odpovědné za ideální děti. Poté, co jsem to Íšvarámmě slíbil, nikdy jsem Puttaparti neopustil. Může se zde sejít celý svět, ale já z Puttaparti neodejdu. *Avatáři* zůstávají obvykle místu svého narození věrní. Jestliže vyjmete místní rostlinu a zasadíte ji jinde, jak dlouho přežije? Strom by měl vyrůst tam, kde vzklíčilo semeno. Jen proto Satja Sái Bába ponechal své kořeny v Puttaparti a učinil z něj poutní místo. Když byla otevřena střední škola v Bukkapatnam, požádali mne o modlitbu a já jsem složil vhodné verše, zdůrazňující jednotu v rozmanitosti lidu Bháratu.

Síla mateřství je nepopsatelná. Poctivost a pevné přilnutí k morálním hodnotám matek se projevuje v jejich dětech. Matky mohou být i nevzdělané. Jejich velikost nespočívá ve vzdělanosti či knižních znalostech. Jsou to ctnosti nevzdělané Íšvarámmy, které zapříčinily velikost jména a slávy Puttaparti. Je škoda, že Íšvarámma je zapomínána, zatímco její syn veleben. Jak by zde mohla být bez Íšvarámmy taková neobyčejná moc? Nikdy své rodiče nezanedbávejte.

Jaký je původ jména této vesnice? Je s ním spojený zvláštní příběh. Poblíž chrámu Vénugópála Svámího bývalo mraveniště, ve kterém žil had. Pastevci vodili každý den krávy na pastvu mimo vesnici. Jedna z krav chodila k mraveništi a had pil její mléko. Kráva se vracela každý den zpět s prázdným vemenem. Pastevci zjistili, co je toho příčinou, a dohodli se, že hada zabijí. Když had sál jednoho dne krávé mléko, udeřili ho kamenem. Had se rozzuřil a pronesl kletbu, že pastevci a jejich krávy už nebudou moci ve vesnici žít. Proto pasáci Puttaparti opustili a postavili své domy poblíž Gókulam. Můžete je tam vidět i dnes. Kámen, kterým se pasáci pokusili zabít hada, je nyní uctíváný jako Vénugópála Svámí.

Dnes jsem toto vše dlouze vyprávěl, abyste si uvědomili význam jmen Sái Bába a Puttaparti. Puttaparti má za sebou velkou historii. Navštívilo je mnoho vynikajících lidí. Žilo zde mnoho bohatých a této vesnici přinesli význam a věhlas. Velmi často sem tenkrát jezdil maisúrský maharádža a jeho matka. Velikost Puttaparti uznaly a ctily mnohé významné osobnosti.

*Pán z Puttaparti vás bude vždy ochraňovat,
on je vtělením soucítění,
bude vás držet za ruku
a převede vás přes oceán života,
on vás nikdy za žádných okolností neopustí.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Máte opravdu příznivý osud, vykonali jste obrovské zásluhy, neboť se můžete těšit z božské blízkosti Sáího. Je to veliké štěstí, že můžete se Svámím zpívat a hrát s ním. Jste se Sáím a Sáí je s vámi. Proto často říkám: „Já a vy jsme jedno.“ Moc a sláva Boha jsou mimo dosah lidského porozumění. Rozvíjejte v něj neochvějnou víru.

Studenti!

Jelikož jste přijeli do Puttaparti a studujete zde, měli byste vyvíjet veškeré úsilí, abyste udržovali věhlas Puttaparti. Rád bych, abyste si uvědomili jednu důležitou věc. Studenti obvykle rádi tráví prázdniny ve svých domovech. Odtud však domů jezdí neradi i po začátku prázdnin. Domů jich jezdí jenom pár. Většina z nich raději zůstává i po dokončení studia. Proč tomu tak je? Zde je ten největší božský magnet. Bůh přitahuje úplně všechny. Jeho moc je mimo veškeré odhady. V nadcházejících letech budete zažívat sílu tohoto magnetu stále víc.

(Bhagaván zazpíval *bhadžan* „Hari bhadžana biná“ a pokračoval v promluvě. Ukázal na Dr. Andžanaiaha a řekl:)

On postavil *mandir* v Uravakondě. *Mandir* zastřešuje kámen, na kterém jsem seděl, když jsem dával první učení lidstvu. On nejdříve dokončil studia s tituly MSc. Ph.D. a pracoval. Později své zaměstnání opustil a zasvětil se službě Svámímu. V současnosti je prezidentem Šrí Satja Sáí Séva organizace ve státě Ándhra Praděš.

(Ukázal na jednoho staršího oddaného.) To je tchán Dr. Andžanaiaha. Bydlí také v Uravakondě. Vymezil 100 akrů půdy pro Svámího. Pěstuje tam různé druhy ovoce a posílá je do Puttaparti. V současné době dovršil 100 let života. Rád bych vám řekl ještě jednu důležitou věc. Zde, v Prašánti Nilajam, všichni oddaní, kteří odevzdali svůj život Svámímu, žijí plných sto let. Přišel sem Kastúri a žil naplněný život.

Podobné to bylo v případě Pudžarí Kistappy. Všichni jste asi slyšeli o Kámavadhánim. Byl velkým védským učencem. Přišel sem a zůstal po třicet let. Nikdy už Puttaparti neopustil. Jednoho dne mi zde, v *mandiru*, po skončení Ráma kaljány řekl: „Svámí, odcházím do svého pokoje. Provedu posvátnou koupel a vrátím se zpět.“ Odpověděl jsem mu: „Nemusíš se vracet. Po koupeli se najez a v klidu se vyspi.“ Odešel domů a vykoupal se. Podle Svámího rady se najedl a odpočíval. Zemřel poklidně ve spánku. Na mysli měl stále jméno Sáiho. Nikdy neměl žádnou nemoc. Byl tu i další oddaný jménem Súrājja. Žil jako starý mládenec, neměl žádná přání. Než přišel sem, pracoval pro rádžu z Vénkatagiri. Jednoho dne vyjádřil rádžovi své přání, že by rád jel do Puttaparti. Rádža z toho měl velkou radost a všechno zařídil, aby sem Súrājja přijel. Zůstal zde po více než 30 let a sloužil Svámímu. Žil také sto let a poklidně zemřel ve spánku.

(Svámí zavolal na pódium Šrí Gópála Ráa.) Mnozí jste slyšeli o Gópála Ráovi. Také se dožil sta let. I ve svém pokročilém věku slouží pravidelně v jídelně a dává oddaným vodu. Když byl ředitelem Andhra banky, probíhala tam veliká stávka. Mnoho lidí se dostalo do vězení. Indira Gándhiová mu poslala telegram. Ten den jsem k němu domů přijel na oběd. Poradil jsem mu: „Gópála Ráo, nepodvoluj se politickému tlaku. To, co jsi zvolil, je cesta pravdy. Neustupuj.“ Poslechl mne. Nikdo se ho ani nedotkl. V současné době žije v Prašánti Nilajam a šťastně opakuje *námasmaranu*. Otec Dr. Padmanabhana, Séšagiri Ráo, sem přišel po svém penzionování ve věku 63 let. Žil také do sta let a měl klidnou smrt. Všichni tito oddaní vedli šťastný a zdravý život. Nikdy nemuseli vyhledávat pomoc od druhých. Řekl jsem Gópála Ráovi, že zemře v klidu, aniž by byl závislý na službě druhých. Řekl jsem mu také, aby byl odvážný. Tímto způsobem žilo dlouhý a poklidný život v blízkosti boží mnoho oddaných. Fyzické tělo je jednoho dne odsouzeno k zániku. Tělo by však měl každý opouštět v míru, aniž by byl zcela závislý na ostatních.

(Na závěr Svámí dovolil, aby Šrí Gópála Ráo krátce promluvil.)

*Promluva při příležitosti Sái Bábových narozenin,
dne 23. listopadu 2003 v hale Sái Kulvant*